

Tipuju tě na člověka, který chtěl být u policie vždycky, je to tak? Když si kluci hráli na policajty a na zloděje, tak ty jsi byl ten policajt.

Svůj idol jsem měl už ve třech letech. Vždycky jsem chodil a říkal jsem, že budu policajtem, že budu vyšetřovat vraždy. Mým vzorem byl tehdy komisař Horst Schimanski z německého seriálu *Místo činu*. Dokonce tenhle seriál dávají občas i dneska v televizi a musím přiznat, že nechápu, proč to byl můj vzor. Byl to ve všem naprostej rebel, nedodržoval žádná pravidla, ale jako dítě jsem ho prostě miloval.

Komisař Schimanski se líbil i divačkám – měl knír a nosil takovou tu typickou bundu a vždycky dopadl pachatele. Jak se to dařilo tobě?

Asi to takhle nedokážu spočítat. Začínal jsem od uniformy, postupně pokračoval na kriminální službu, kdy jsem byl na hospodářský kriminálce, potom jsem byl na oddělení drog a potom na násilí, kde jsem svoji kariéru zakončil. Takže se to nedá spočítat, protože u spousty zatčení asistuješ, některé případy jsou tvoje... Ale pár jich bude, no.

Zajímá mě období, když jsi pracoval na oddělení obecné kriminality a oddělení drog, protože kdybychom rozebírali hospodářskou kriminalitu, zasekli bychom se nejspíš u jednoho případu nejméně na deset hodin a ještě bychom zdaleka nebyli u konce.

Musím přiznat, že hospodářská kriminálka pro mě byla šance, jak se dostat ke kriminální policii, protože jsem nastupoval v době, kdy ještě nějakým způsobem fungovala hierarchie. Věřím, že funguje i dneska, ale za mě to tehdy byla ještě stará škola a dostat se na kriminální službu z uniformy nebylo jednoduchý.

Na hospodářské kriminálce – dnes už to můžu říct, když už jsem v civilu – byl obrovský podstav a nikdo tam nechtěl pracovat. Takže já jsem tam přišel a řekl, že tady chci dělat. Jenže za rok a půl už mě odtamtud vyhodili, protože jsem byl jediný, kdo na hospodářský kriminálce nosil dvě pistole, a šéf mi tenkrát prostě řekl, že nemůžu kazit tým, a povolili mi odejít za mým snem. To znamená na oddělení drogové kriminality, potažmo potom na oddělení násilných trestných činů.

Ve kterém to bylo roce?

Na násilí jsem šel v roce 2003. To mi bylo nějakých 27 let.

Je to ideální věk, když jdeš pracovat na kriminálku v sedmadvaceti?

Přece jenom jsem pracoval v centru Prahy, takže nějakou zkušenost už jsem měl. Nicméně každý případ tě posouvá dál. Na druhé straně jsem zažil starou školu, což bylo super. Mě třeba nechtěli tři čtvrtě roku na kriminálce vůbec pustit k výsledku, protože jsem se to podle nich musel učit. To znamená, že to nebylo tak, že bych požádal a dostal bych případ. Ze začátku jsem třeba dostával jen takzvané dožádačky. Tedy takové ty pokyny z jiných oddělení z celé republiky typu: „Vyslechněte, udělejte, doběhněte...“ Byla to taková sekretářská práce, kdy vlastně nejsi součástí daného případu, dostaneš jenom nějakou informaci, načteš si ji a pak dotyčného vyslechněš.

To byla ještě doba, kdy byly psací stroje. Pamatuju si svůj úplně první výslech, kdy jsem zaznamenával výpověď nějakého vysokoškolského profesora. Z dnešního pohledu to byla naprostá tragédie. Už si nevzpomínám, o co přesně šlo, ale po tři čtvrtě roce mě konečně pustili k výsledku! Jeho výpověď jsem tedy vyukával na psacím stroji, pak z něj ten papír vyndal a dal to profesorovi přečíst.